

Stævning vedrørende Paragrafer i Udkastet, ifkun § 3, som endnu giver Anledning til Omtale. Idet man henviser til det ovenfor Anførte, skal man dog indskrænke sig til at bemærke, at man anser det for rigtigt at begynde med de almindelige Regler om Stævnings Forskyndelse, og da atter at indlede den nye Bestemmelse om personlig Forskyndelse med Hovedreglen om Forskyndelse paa Indstævntes Bopæl og de Steder, som dermed sættes i Klasse — eventuelt hans Opholdssted — forinden man giver de særegne Regler om offentlig Indkaldelse. Men Udvalget maa derhos holde for, at man bør forandre Reglerne om Forskyndelsesmaaden, naar Indstævnte opholder sig i Udlandet, saaledes at Stævning bliver at forkynde paa hans Bopæl, hvis han har fast Bopæl her i Riget, og i modsat Fald paa hans Opholdssted i Udlandet paa den der foreskrevne Maade, i Stedet for at lade Indvarslingen ske ved Stævnings Beskjendtgjørelse i Aviserne. Den af Udvalget saaledes foreslaaede Regel, der væsentlig stemmer med de herhenhørende Bestemmelser i Sø- og Handelsretsloven, og som herefter ogsaa kommer til at omfatte Stævninger til denne Ret, turde iøvrigt næppe trænge til videre Begrundelse. Det Samme gjælder med Hensyn til Udvalgets Forslag om at give en bestemt Regel om Forskyndelsesmaaden for Stævninger til Mortifikation og Eiendomsdoms Erhvervelse, samt til bortblevne Personer efter Forordn. 11te September 1836 §§ 9, 12, jvf. 14—15 og 16, hvorved man væsentlig har holdt sig til den gjældende Ret.

Den foreslaaede forandrede Affattelse af det første Stykke i Lovudkastets § 6 tilfiger kun at udtale i Loven, hvor lang Executionensfristen da for Fremtiden bliver, saavel efter Underretternes som efter Overretternes Domme, dels i de Sager, som behandles efter de ordinære Processregler, dels i Politirets-, Gjøsterets- og Sø- og Handelsretssager, alt forsaavidt angaar Domme, der gaa ud paa Betaling af Penge eller Bøder. Ligesom der efter det sidste Stykke i § 6,

som forudsættes at blive staaende, ikke gjøres nogen Forandring i de med Hensyn til Execution af Høiesteretsdomme gjældende Regler, saaledes vil det af den foreslaaede Affattelse af Paragrafens 1ste Stykke formentlig tydelig fremgaa, at der ei heller tilsigtes nogen Forandring i Henseende til Executionensfristen for Underretterne og Overretterne, hvad Domme angaar, der ikke gaa ud paa Betaling af Penge eller Bøder, men derimod paalægge Domsfældte Foretagelsen af en anden Handling, Udførelsen af et Arbejde eller deslige, inden den i Dommen under Hensyn til Handlingens Art og øvrige Omstændigheder nærmere bestemte Frist.

§ Udkastets § 7 foreslaar man, foruden de ovenfor omtalte Ændringer i Tidsfristerne i Paragrafernes 1ste og 3die Stykke, en anden Affattelse af Paragrafens 2det Stykke, navnlig saaledes, at de Sager, i hvilke kortere Appelfriste ere hjemlede, nævnes med Tilføielse af de paagjældende Lovbestemmelser. § Realiteten foreslaas der kun den ubetydelige Ændring, at Fæsteforbrydelsesager, for hvilke Fristen for Appel til Overretten efter Forordning 9de Marts 1838 § 9 nu er 3 Maanedes, bringes ind under den almindelige Regel om 4 Maanedes Appelfrist til Overretten. — § § 8 sidste Stykke foreslaas ligeledes tilføiet en Angivelse af de Love, hvorom der er Tale.

§ Lovforslagets Titel foreslaas Ordet „Forkortelse“ ombyttet med „Forandring“, da der efter Udvalgets Forslag paa enkelte Punkter vil finde Forandringer Sted, som ikke kunne betegnes som Forkortelser.

Udvalget foreslaar altsaa følgende

Ændringsforslag:

Til § 1.

1 a) De 3½ første Linier affattes saaledes:

Det almindelige Stævnevarsel i borgerlige Sager er en Uge, naar den, der skal